

(Priloga Vrtecu.)

Št. 11. Ljubljana, dné 1. novembra 1904. XII. tečaj.

Na dragem grobu.

V nemirnem dnevu, v tihi noči,
Mi žalosti srce drhti,
In kakor v težkih sanjah kličem:
„Odpri se, dragi grob, odpri!“

In vedel nisem, da zvenela
Kdaj moja solnčna bo mladost,
In slutil nisem, da kdaj mine
Življenja mojega sladkost.

Ah, ded moj, jaz sem tebe ljubil,
Ne veš, kakó iz dna srcá —
In ljubil tvoje sem pravljice,
In kar otrok ljubiti zna.

In zdaj sem sam. Brez solnca sreče
V življenju hodim bridko pot.
Brez tebe, ded, pomlad ne cvete,
Ah, v grob s teboj je šla odtod...

Zvonimir.

Sanje.

Nad vodo meglice
Plavajo:
Na drevesu ptice
Spavajo.

V spanju sladke sanje
Snivajo,
Da v deželi rajski
Bivajo.

Pa čez goro vihra
Pribuči,
Ptičke sredi sladkih
Sanj vzbudi.

Gradiški.

Vpričo Boga!

8. Sveti spomeniki.

Kaj storimo v navadnem življenju, kadar hočemo, da bi ne pozabili kake reči, marveč se je spominjali o gotovem času? Nekateri si zapišejo na tak kraj, ki jim je velikrat pred očmi. Drugi si naredijo vozal na žepno rutico, ker ta jim je tudi mnogokrat pred očmi, ali pa si naredijo kako drugo znamenje, ki naj bi jih pravočasno spomnilo tega, česar nočejo ali ne smejo pozabiti. Ravnajmo še mi enako z ozirom na pričujočnost božjo.

Poznal sem v dijaških letih nekega mladeniča, ki se je trudil, da bi ne bil pri molitvi razmišljen. Da bi imel ta trud boljši uspeh, je večkrat polagal predse na klop, kjer je klečal, neko bolj nenavadno podobico, s tem trdnim sklepom, da naj bi mu pogled na to podobico takoj zopet obrnil misli na Boga in molitev, ako mu bodo drugam uhajale. Pozneje je sam priznal, da se mu je še precej dobro obnesel ta pomoček.

Sicer nam pa ni treba še le iskati ali narejati takih budilnih opominjevalcev; saj nam je sv. cerkev sama oskrbela več takih naprav, ki bi jih smeli imenovati svete spomenike božje pričujočnosti.

Tak spomenik je najprej domača cerkev. Kolikorkrat dobri katoličan pogleda župnijsko cerkev, se pač mora nehote spomniti svojega Zveličarja, ki noč in dan biva na altarju v tabernaklju osebno kot Bog in človek, enako kakor je nekdan v Sveti deželi hodil od kraja do kraja in povsod delil svoje nebeške darove. Večkrat se torej oziraj proti domači cerkvi in prav prisrčno počasti svojega božjega Zveličarja!

Pri cerkvi je zvonik, ki visoko kipi proti nebu in s tem tudi nas opozarja, naj se tudi naše misli in želje vzdigajo proti nebu k predobrotljivemu Očetu nebeškemu.

V zvoniku so zvonovi še posebno posvečeni spomeniki božje pričujočnosti. Vsak dan se po več-

krat razlega njih doneči glas na vse strani in opominja ljudi, naj mislijo na Boga in na svoj nebeški dom. Ob posvečevanju zvonov se bere evangelij, v katerem so Jezusove besede: „Marta, Marta, skrbna si in se za veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno.“ Skoro vsako zvonjenje nam ponavlja ta resni opomin. Ko zjutraj „dan zvoní“, te zvon prebudi in ti kliče: „Marta, Marta! . . . Le eno je potrebno!“ Nikar ne strezi svojemu telesu, premagaj se iz ljubezni do Boga, vstani urno in prični v božjem imenu svoja vsakdanja opravila. — Opoldne, ko te je že utrudilo svetno delo, ti zopet glasno zadoni: „Marta, Marta! . . . Le eno je potrebno!“ Oddahni se, odloži svoje delo in moli! Ko si služiš zemskega kruha, ne pozabi nebeškega! — Ko se dan nagne in se začne večeriti, tako dobrohotno zakliče zvon: „Marta, Marta! . . . Le eno je potrebno!“ Misli na Boga in njemu daruj svoj trud! — In kadar zvoní mrliču, oj, takrat še posebno resnobno udarja na uho: „Marta, Marta! . . . Le eno je potrebno!“ Kmalu prideš tudi ti na vrsto!

V zvoniku je tudi ura. Pač je malo reči na svetu, ki nas bi tako v živo spominjale na minljivost vsega svetnega prizadevanja in na resnobo brez-krajne večnosti, torej na Boga, neskončno pravičnega Sodnika, kot cerkvena pa tudi vsaka druga ura. — Ena bo gotovo zadnja! Morda je že zdaj enajsta? Kaj, ko bi res bila? Kako sem pripravljen?

Jabelko s križem na vrhu zvonika pomeni odrešenje sveta, torej je na daleč viden spomenik, ki nas z neko silo priganja, da se hvaležno spominjamo svojega ljubega Zveličarja!

Tudi petelin na vrh križa nam ne sme biti le „vremenski prerok“, marveč resen buditelj k čuječnosti in natančnosti v službi božji.

Jako resen spomenik božje pričujočnosti je pokopališče poleg cerkve ali v bližini cerkve. To že naše srce samo čuti, tega ni treba še posebej razlagati in dokazovati.

Zelo lepa in hvale vredna je navada, da se na razpotjih in sicer na več krajih ob cestah in stezah postavljajo kapelice ali takozvana znamenja: kipi

in slike križanega Jezusa, Matere božje ali kakega svetnika. Tudi to so budilni spomeniki božje pričujočnosti. Nikar ne preziraj njihovega opomina!

9. Zaveza z Bogom.

Vkljub mnogoštevilnim pomočkom, ki nam pomagajo misliti na Boga in živeti v njegovi pričujočnosti, je vendar zlasti delavnemu človeku ob stoternih skrbeh in zmotnjavah nemogoče vedno misliti na Boga in božje reči. Zato se bogoljubni ljudje radi poslužujejo še enega sredstva, ki jim naj vsaj ponekoliko nadomestuje druge vaje, ki smo jih do zdaj našteali in priporočili za življenje v pričujočnosti božji. To sredstvo se imenuje: zaveza ali pogodba z Bogom, ki je jako podobna obujanju (vztrajnega) dobrega namena.

Stori torej enkrat ali po dvakrat na dan z Bogom zavezo ali pogodbo, da mu želiš in hočeš posvetiti vsak trenutek, vedno le zanj živeti, četudi zarad obilih opravil in skrbi ne boš utegnil misliti na to, ter že zdaj prekličješ, ko bi te kdaj motila kaka nasprotna misel ali želja.

1. Stori pogodbo z Bogom: Kolikokrat ti bo srce utripalo, vselej ga hočeš z vsemi čustvi in željami Bogu darovati tako popolnoma, da mu bodi on sam neomejen gospod in kralj. Pogodi se z Jezusom, da kar hoče on, to hočeš tudi ti, kar je njemu zoperno, to naj se tudi tebi studi vselej in povsod.

2. Pogodi se z Jezusom, da ob vsakem dihljaju hočeš obuditi goreče želje, naj pride s svojo milostjo v tvoje srce, ter naj ga posvečuje in osrečuje s svojo pričujočnostjo; obenem pa bodi vsak tvoj dihljaj tudi zagotovilo, da le njemu naj služijo vse tvoje dušne in telesne moči.

3. Naredi pogodbo s svojim Stvarnikom: da ob vsakem pogledu hočeš z vsemi angeli in svetniki slaviti in častiti božje veličanstvo in ga zahvaljevati za njegove brezštevilsne dobrrote, s katerimi vsak dan tako radodarno obsipa vse svoje stvari, posebej pa še tebe.

4. Pogodi se z Bogom, da hočeš vselej, kolikokrat se prestopiš, srčno obžalovati vse svoje dosedanje prestopke in napake, pa trdno skleniti, da odslej z božjo pomočjo ne boš nikdar več krenil s prave poti.

5. Pogodi se s svojim Zveličarjem, da hočeš ob vsaki besedi, ki jo boš izpregovoril ali zapisal, zagotoviti mu svojo ljubezen in zvestobo

6. Stori pogodbo z Bogom, da hočeš ob vsakem svojem opravilu, velikem in majhnem, imenitnem in preprostem, ponoviti dobri namen ter ga združiti s tistimi svetimi nameni, ki sta jih imela Jezus in Marija na zemlji, ki jih imajo vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji, in da z njihovim zasluženjem daruješ tudi vse svoje misli in želje, besede in dela.

7. Pogodi se z Bogom, da hočeš vsako težavo in nadlogo voljno prenesti v duhu pokore, ter s prebridkim trpljenjem Jezusa in Matere božje darovati tudi vse svoje trpljenje nebeškemu Očetu.

8. Tudi o tem se pogodi z Bogom, da se hočeš veseliti vselej le tako, da ne bo s tem Bog žaljen, marveč poveličevan. itd.

Njih dan.

Nad grobovi tihimi
Plava mirna noč;
Z neba jasne zvezdice
Zró trepetajoč.

Nad grobovi mirnimi
Plava božji sel
In oznanja dušicam:
„Vaš je dan prišel!

Spet je sinil srečni dan,
Da greste iz vic,
In izgine vam bolest
Iz srca in z lic!“

Žirov,

Ob dragem grobu.

Slika.

 trupeni dih mrzle jeseni je dahnil tudi na njivico božjo. Žalujka poveša svoje srebrne liste, kakor bi točila solze z žalujočimi. Cypresa zre s svojimi rumenozelenimi listi ponižno naokrog po grobovih, in vednozeleni zimzelen se klanja k črni zemljici . . .

Ljudje prihajajo na pokopališče povešenih glav in v črnih oblekah, ter nosijo s sabo umetnogojenih cvetlic, da okrasijo zadnjič tihi dom rajnih znancev in sorodnikov. In bele svečice prižigajo pri grobovih in začrnele kipe krasijo z lepo spletenimi venci.

In čez dan se ozaljša njiva božja, jesen se umika in pomlad zakraljuje — nad grobovi . . . Ljudje pa hodijo tihih korakov in v temnih oblekah med gomilami. Žalost jim sije z obrazov in iz povešenih oči. Tupatam se čuje vzdih in pridušen jok . . .

Glej, ondi na kraju pokopališča stoji črnooblečena gospa z osirotelo hčerko. Glasen jok se čuje od one strani.

„Vida, ne jokaj!“ prosi gospa solznih oči. Ali hčerka zaihti še huje: „Papá, dragi papá! . . .“ In gospa poboža hčerki mokro ličice in jo tolaži, ko je sama tako potrebna tolažbe. Na dragem grobu pa gori nebroj svečic, in mali zibeljčki se nagibljejo v komaj slišnem vetriču.

„Vstani vendar, dragi papá, in pobožaj me — papá!“ Ali le draga mamica ji gladi solzno ličice z mrzlo roko — — —

Lučke na grobovih dogorevajo in ljudje odhajajo žalostnih korakov.

Proti mestu se pelje v bogati ekvipaži črnooblečena gospa. Solze ji lijejo čez lica in ji padajo v naročaj. In ob nji ihti bogata sirotica in stiska obrazek v mehke blazine. V bližini nekje pa jokajoče pojó zvonovi . . .

A. P. Grigorjev.

„Miš je bila!“

Med učiteljevimi je bilo tisti dan veliko ogorčenje.

— „Aha, smo vendar enkrat skupaj! Koliko smo prestali zaradi tebe! Zdaj ti pokažemo, po čem je mast, ti grdoba ti, grda.“

— „Mama! Mama! Mama! Ali jo vidite? Zdaj pogledjte! Vedno ste trdili: Alfonz, zopet si sam oddrobil danes v omari kruha. — Julika, ali res ne moreš pustiti v miru sladkorja? Vse je oškrbano; da le moreš biti taka! Tolikokrat sem te že svarila, pa nič ne izda. — Kdo je pa spet danes imel svoje prste v smetani? Pa že Berta, ali pa ti Albin? Moj Bog, da ste taki! Takó snedenih otrok pa menda ni na celem cvetu!“

— „Mama, glejte, glejte! Tale je Alfonz, tale je Julika, tale je Albin in Berta!“

Tak semenj so gnali enega jutra učiteljevi na Vrhovju. V izprevodu so prinesli materi kazat miško v pasti, miško, ki jim je naprtila že toliko graj in na njihova pleča že eno in drugo šibo. Vsega so bili krivi otroci, kar je zakrivala miška v jedilni omari. Kdo bi si bil pa to mislil? Shramba dobro potlakana, omara še skoro nova, — kdo bi si bil pa mislil, da dela kvar v jedilni omari ta mišji spak? Pa izdala se je nekoč. Le nekoliko je zaškrabalo, pa so otroci pozorno potihnili, pregledali omaro in našli notri, kar niso dejali mati noter . . .

— „Miš je, miš! Pss!“

— „Pa ne materi praviti; nastavili ji bomo, potem pa pokažemo tatinskega Alfonza, — sladkosnedo Berto in . . .“

Dobili so past, nastavili so jo, ujeli tudi in materi pokazali tudi.

In mati so začudeno obstali in dejali:

„No, bomo še -le videli, ali je res miška vsega kriva.“ V precejšni zadregi so bili pa le, ko jih je vsa otročad obsula s tako hrupnim zmagoslavjem. „Bomo videli, če bo nadalje vse v redu v omari.“

„Miš je bila.“

— „Albin, zdaj pa skoči po mucina-mišojeda“, zakliče Alfonz, „pa le urno!“

Vsi blaženi so gledali kruti prizor, ko se je mucin z divjim veseljem z obema tacama oklenil nesrečne pasti. Radosti jim je poskakovalo srce, ko so gledali ubogo miško, kakó je begala do smrti utrujena po okrogli pasti in iskala rešilnega izhoda.

Da, niti mucinovi izurjenosti niso zaupali dovolj.

„Kaj, ko bi mu ušla? Berta, daj, daj metlo sèm!“ vikne Julika.

Edino mali Mirček je imel usmiljenje z ubogo živalco.

— „Meni iško! Meni iško! Ne iške!“

— „Ti lahko govoriš, ko ti ni nič prizadejala. Mi smo pa bili vsega krivi, kar je naredila! Ne pomaga nič, poginiti mora!“

Dolgo so se še motovili po sobi, naposled so se pa le odprla vratica pri mišnici in: smuk — bila je zunaj. Pa le za trenutek in spet je bila notri — med zobmi mucinovimi.

„Vun nesi!“ so dejali mati in odprli vrata. Odnesel jo je pol živo mladim za igračo in — zajtrk.

* * *

Mir je bil posle v jedilni omari. Nihče izmed otrok ni silil niti blizu. Ako je tudi kateri prej preblizo poduhal novopečeno potico ali štruco maslenko, zdaj ne več. Ako je tudi kateri poprej nekoliko potipal, če se dá odkrhiniti kosec sladkorja, zdaj ne več. Ako — je poprej morebiti tudi kateri kaj radovedno vtaknil prstek v lonec, ne da bi lizal, o ne, tisto ne, (samó, da bi vedel, ali je notri smetana ali med) — zdaj ne več. Ako se je poprej morda primerilo, da je kateri pogledal, (samo pogledal!) ali imajo mati kaj orehov ali lešnikov, — zdaj ne več. Le blizu omare — izkušnjavke ne več! Mati morajo vedeti:

„Miš je bila!“

Ferdinand Gregorec.

Sirota Anica.

Bilo je popoldan na praznik Vseh svetnikov. Jesensko solnce je še dosti krepko sijalo na zemljo, odeto v svojo žalobno obleko. Lahen vetrič je majal drevesom vrhove ter vrtil v zraku odpadajoče lističe v urnem plesu.

Na pokopališču pri sv. Krištofu se je že vse trlo ljudi, a vedno so še prihajale nove množice. Vsak je hotel obiskati vsaj današnji večer zadnje bivališče svojih dragih ranjkih: Videl si staro, sključeno ženico in sivega starčka, nesočega venec ali sveče, da še enkrat okraši grob svojega nepozabnega sinčka. Ondi zopet glej deklico ali dečka, ki gre v spremstvu svoje mamice molit na grob dragega očeta. Veliko ljudi pa gre tudi iz gole radovednosti gledat krasno okinčane grobove in lepe mramornate spomenike premožnejših meščanov.

Anica je bila sirota brez staršev. Stara komaj deset let, je izgubila očeta, katerega je zasulo v nekem rudniku v Ameriki, kamor je bil odšel za delom. Eno leto pozneje ji je umrla pa še skrbna mati. Po njeni smrti se je preselila Anica k svojemu stricu, kjer je bivala še sedaj.

Tudi ona je bila danes med množico, ki je hitela proti sv. Krištofu. S povešeno glavico je stopala proti pokopališču, držeč v eni roki venec, v drugi pa zavitek sveč.

Prišedši na grob svoje matere je obesila venec okoli preprostega železnega križa, potaknila sveče po grobu ter jih prižgala s tresočo ročico. Ko je bilo delo končano, je pokleknila na grob, sklenila roke ter se zatopila v gorko molitev.

Dolgo, dolgo je tako klečala, in solza za solzo se ji je utrinjala iz lepih oči ter se potakala po licu na grob drage mamice. Bila je videti kakor kip, izklesan iz kamena. Nepremično je klečala, in le vetrc se je poigralval z njenimi lasmi. „Oh, mama, draga moja mama!“ Tako je vzkliknila večkrat med molitvijo.

Veter je močneje zavel čez grobove in upihnil svečice na grobu. Anica se je prekrižala, vstala ter jih zopet prižgala. Nekoliko časa je stala pri grobu ter molčé zrla okoli po grobovih. Nebroj lučic ji je bliščalo nasproti, ki so zdajpazdaj zažarele s svetlejším svitom, potem pa zopet pojemale počasi.

Anica je začutila, da je zelo, zelo utrujena. Ozrla se je okoli, ni li kje pripravnega postorčka, kjer bi si nekoliko odpočila, predno odide domov. Tik poleg materinega groba je bil zapuščen, čezinčez s travo prerastel grob, na katerem je stal kamenit podstavek brez križa. Vsedla se je na podstavek, podprla obraz z rokama ter se zamislila.

Spomini, lepi in žalostni hkrati, so ji prepredli nedolžno dušo. Vsega se je spominjala, spominjala tako natanko, kakor bi se bilo zgodilo šele danes.

Spominjala se je, kako sta včasih z ranjko mamico čakali zvečer očeta, da je prišel od dela iz tovarne. In prišel je, utrujen in lačen, ter se vsedel za mizo k skromni večerji. Mnogokrat ji je prinesel sladkih bonbončkov, sadja ali kaj drugega. Nekega večera je prišel mnogo preje kot navadno, žalosten in pobit. „Za božjo voljo, Tone, kako pa da si že prišel? Ali se ti je morda kaj pripetilo?“ povpraševala je skrbna mati. „Ob službo sem, vidve pa ob kruh“, je rekel žalostno oče ter pobesil glavo. In vsi trije so zajokali. Kmalu nato pa je odšel oče v Ameriko za delom . . .

Videla je v duhu mamico, kako je potem vsak večer dolgo, dolgo v noč sedela ter šivala, da sta se imeli s čim preživiti. Vsak dan sta pričakovali očetovega pisma. Čez tri tedne je prišlo. V njem pa vest, da je srečno dospel v novi svet in da je dobil delo v nekem rudniku. Preteklo je zatem mesec dni, in prišlo je zopet pismo iz Amerike. S tresočo roko ga je mamica odprla ter strmela nekaj časa nepremično v mrtve črke. Naenkrat se ji je izvil bolesten krik iz prsi, pismo ji je padlo na tla, ona pa je padla v nezavest. Bilo je namreč v njem obvestilo o očetovi smrti. Od tega dne pa je mama bolehalo, vedno bolj bolehalo, dôkler je niso položili na mrtvaški oder med štiri goreče sveče . . .

In ona je ostala sama, tako sama na tem širokem svetu . . . Kako rada bi še enkrat videla svojega očeta, — a niti njegovega groba ne vé, da bi ga okrasila s cvetjem in lučicami. Tam v tujem svetu leži pozabljen.

Ob tem spominu jo posili jok. Vzame robec ter si obriše solze, ki so ji lile po licu.

Medtem pa se jame mračiti. Ljudje so zapuščali pokopališče.

Anica je pa še vedno sedela na prejšnjem mestu. Od jokanja pričela jo je boleti glava. Podprla jo je z roko ter tiščala v robec. In sedela je revica, sedela in — zaspala. Vetrč se je poigralval z njenimi lasmi, in vrba žalujka je povešala nad njo otožno svoje veje . . .

Kmalu so se ji zapredle sanje v trudno glavo. Sanjalo se ji je, da je zašla v gozdu. Bila je že vsa upehana, a nikjer ni mogla najti prave poti. Napela je zadnje moči ter šla dalje. Pa se ji nekaj zasveti skozi drevje. Stopi par korakov naprej in ugleda krasno palačo, lesketajočo se zlata in srebra. S strahom vstopi pri velikih vratih. Prišedši v krasno dvorano, obstoji pri vhodu, ker od samega blišča ne more naprej. Nemo gleda ves ta sijaj. Po dvorani pa se sprehajajo množice neznanih ljudi. Vednobolj se ji bližajo te postave v krasnih oblačilih. In ona ugleda med to množico svojega očeta in mater, ki ji z razprostrtimi rokami hiti nasproti. Mati jo prime za roko in reče: „Anica, oh moja ljuba Anica!“ . . .

Naenkrat pa se prebudi. Globoko se oddahne ter si pomenca oči. Pred njo stoji stara ženica.

„No, dekle, ali ne greš domov? Noč bo že, noč! Koliko časa te moram klicati! Videla sem te, kako si zaspala ter sem te prišla zbuditi, ker je že hladno, in se lahko prehladiš.“

In Anica je vzela molčé venec s križa in je odšla proti domu.

„Ah, kako lepe sanje sem imela! Da me je morala vzbuditi ta ženica“, govorila je sama sebi.

Srčno je zaželela, da bi bila pri svoji mami, četudi v hladnem grobu.

In vrhovi visokih kostanjev ob poti so zašumeli svojo jesensko pesem. Anica pa je stopala počasi s povešeno glavico proti domu. *Tihodolski.*

Otrokova prošnja.

Ko zjutraj zvon zapoje,
Iz spanja me zbudi,
Opoldne zopet molim
Ko zvon se oglasi.

In ko zvečer ob zarji,
Naznanja mi pokoj,
Pa angelčka spet prosim,
Da bil bi varuh moj.

A enkrat bo zvonilo,
Ko slišal več ne bom . . .
Daj Bog, da bil bi takrat
Na poti v rajski dom!

Gradiški.

Deček in vrabec.

Deček:
„Oj vrabiček,
Ti tatiček,
Kdaj pa ti se
Spraviš proč?
Tebi prav nič
Ne mudi se
Proč od naših koč!“

Vrabec:
„Slušaj dečko:
Imam vrečko,

Ki pa polna
Nikdar ni.
Če jo polniš
Noč in dan,
Delal vendar
Boš zaman . . .
Sitno delo to —
Proč še ne gremó,
Ne pomaga nič,
Vič, vič, vič, vič. vič . . .

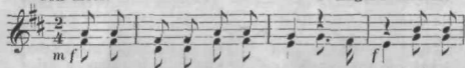
Slavko Slavič.

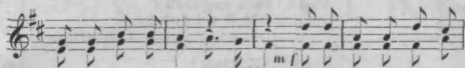
Telovadska.

Con moto.

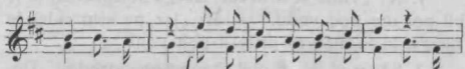
P. Angelik Hribar.

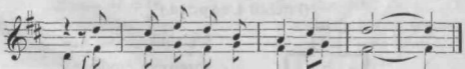
1. Hajd na no-ge le v ko - rak, le v korak! Čvrsto
2. Boben poje: trom, trom, trom, trom, trom, trom, Kliče
3. Poj - mo srč-no vsi na glas, vsi na glas: Naš je

sto-pa ko-re-njak, ko-re-njak. V vrsti redni voj-na
svoje trom, ti, rom, trom, ti, rom! Brzo dalje čez po-
mladi, zla - ti čas, zla-ti čas! In ve - se - lo in gor-

gre, vojna gre In raz - le - ga pe-tje se, pe-tje
ljé, čez po - ljé, Gozd, ravni - ne in go-ré in go-
ko in gor - ko Sr-ce bi-je nam zvesto, nam zve-

se: Hu - ra, hu-ra, hu - ra, hu - ra.
ré!
sto!

A. Perné.

(Berilo za II. razred str. 8.)

Pastir.

Oj, črna kočica stoji
 Ob robu gozda, kraj vasi,
 Pastir Urban — že sivih las
 Na slamici bolan leži.

Pastir Urban se v kočici
 S slabotnim glasom oglasi:
 „Oj, bleda smrt, oj bleda smrt,
 Počakaj vsaj še leta tri!

Na trhla vrata bleda smrt
 S koščeno roko potrkľjá:
 „Pastir Urban, pastir Urban,
 Si li doma, si li doma?“

Če mene vzameš zdaj s seboj,
 Kdo vodil čedo bo na kal,
 Kdo tožno peval bo zvečer,
 Kdo zjutraj piskal na piščal?“

Zanese starčku tiha smrt,
 Od kočice hiti naprej,
 Pastir Urban na pašniku
 Pa poje kot je pel doslej . . .

A. P. Grigorjev.

Kratkočasnici.

1. A: „Videl sem nekđaj takega potapljavca, ki je bil pol ure pod vodo.“ — B: „Jaz pa sem videl še takega, ki ni nič več prišel izpod vode.“

2. Sluga, (ki je ubil dragoceno posodo): „Dobro, da ni bilo nič notri.“

D e m a n t.

(Priobčil Leopold.)

soglasnik

voznikovo orodje

— — — — —

del tedna

soglasnik

Prav razvrščene črke pomenijo od zgoraj navzdol in od leve proti desni ime ribe.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)